

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **T. M.**, zastoupená Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem, sídlem Ječná 7/548, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. února 2018, č. j. MV-104555/OAM-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. května 2018, č. j. 13 A 25/2018 - 32,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. května 2018, č. j. 13 A 25/2018 - 32 a rozhodnutí žalovaného ze dne 22. února 2018, č. j. MV-104555/OAM-2017 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **17 000 Kč** k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Čižinského, advokáta, sídlem Ječná 7/548, Praha 2, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně měla dne 20. července 2017 v úmyslu odletět z Letiště Václava Havla Praha do Hurghady. Při hraniční kontrole se prokázala cestovním pasem, u něhož vzniklo Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie Praha Ruzyně (dále jen „správní orgán prvního stupně“), podezření na neoprávněné pozměnění vízového štítku vydaného Litvou na období od 1. června 2016 do 30. listopadu

2018, typ C, počet vstupů MULTI, počet dnů 90. Odborným vyjádřením bylo potvrzeno, že uvedené schengenské vízum i cestovní pas jsou pravé, ale bylo neoprávněně pozměněno datum konce platnosti víza z 30. listopadu 2016 na 30. listopad 2018 (číslice 6 byla částečně vyškrábaná a dotištěna číslicí 8).

[2] Z tohoto důvodu zahájil správní orgán prvního stupně se žalobkyní řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně v rámci vyjádření uvedla, že nevěděla, že je její vízum platné pouze do roku 2016, od člověka jménem A., který jí vízum zařizoval, obdržela cestovní pas již s údajem platnosti do 30. listopadu 2018. Ačkoli to původně neplánovala, požádala žalobkyně o azyl. V Egyptě si chtěla s kamarádkou odpočinout a po návratu si v České republice najít práci. Doufala, že během jejích cest po Evropě se situace na Ukrajině zlepší a bude se tam moci vrátit, ale tamní situace je pořád stejná. V České republice je poprvé, nemá k ní žádné vazby. Matka a dcera žalobkyně žijí na Ukrajině. Do země původu se žalobkyně vrátit nechce, neboť se tam stále válčí a žalobkyně se o sebe bojí.

[3] Rozhodnutím ze dne 21. července 2017, č. j. CPR-20350-24/PŘ-2017-930504, uložil správní orgán prvního stupně žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 a písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobkyně při hraniční kontrole při vycestování z území České republiky prokázala neplatným (neoprávněně pozměněným) cestovním dokladem a pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Dobu, po niž nebude žalobkyni umožněn vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán prvního stupně na čtyři roky.

[4] Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví. Zdůraznil, že neplatnost cestovního dokladu způsobuje neoprávněná změna jakýchkoli údajů v něm uvedených, tedy i změna v datu platnosti víza. Není relevantní, zda žalobkyně o provedené změně věděla. Stěžovatelka zároveň nepředložila žádný doklad, který by ji opravňoval k pobytu na území České republiky, a nebylo zjištěno, že by jí v minulosti bylo uděleno jakékoli pobytové oprávnění. Vzhledem k tomu, že žalobkyně původně plánovala cestovat po Evropě jako turistka a že její rodina žije na Ukrajině, nepovažoval žalovaný uložené správní vyhoštění za nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Tvrzení žalobkyně o obavách z návratu do země původu vyhodnotil žalovaný jako účelové, neboť sama přiznala, že původně neměla v úmyslu žádat o mezinárodní ochranu v žádné ze zemí, jimiž projížděla. Žalobkyně neprokázala, že by jí osobně v případě návratu na Ukrajinu hrozila vážná újma v důsledku tamní bezpečnostní a politické situace, která není tak závažná, aby byly ohroženy všechny osoby nacházející se na území tohoto státu. Vzhledem k závažnosti jednání žalobkyně vyhodnotil žalovaný jako přiměřenou i dobu, po niž jí nebude umožněn vstup na území Evropské unie.

[5] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost. Namítala, že městský soud nesprávně vyložil § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť taková změna údajů v cestovním dokladu, jaká byla provedena v jejím případě, nemůže způsobit jeho neplatnost. Takový následek vyvolávají pouze změny v samotném cestovním dokladu (na „datové stránce“), nikoli úpravy dokladů, které jsou do cestovního dokladu vlepovány. Tvrzení městského soudu, že stěžovatelka měla a mohla vědět o neoprávněné změně ve svém cestovním dokladu, je nové, nepřípustně doplňuje odůvodnění napadených správních rozhodnutí a nemá oporu ve spise. Městský soud se nijak nevypořádal s námitkou, že zavinění stěžovatelky hraje roli při posuzování přiměřenosti délky a vůbec podmínek pro uložení správního vyhoštění. V tomto směru by mohlo být podstatné, zda se jednalo o nepřímý úmysl či vědomou nedbalost, avšak městský soud nastínil obě tyto varianty, aniž by se k jedné z nich přiklonil.

[7] Stěžovatelka považuje za jasně nepřezkoumatelnou tu část odůvodnění napadeného rozsudku, v níž se městský soud vyjadřoval k závaznému stanovisku ohledně překážek vycestování stěžovatelky. Městský soud nijak nereagoval na žalobní námitky zpochybňující obsah zpráv, z nichž závazné stanovisko čerpalo, a na upozornění, že zprávu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 13. června 2017 nelze dohledat. Ani k návrhu stěžovatelky, aby bylo provedeno dokazování spisem vedeným v řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu, se městský soud nijak nevyjádřil. Závěr městského soudu o účelovosti tvrzení stěžovatelky o obavách z návratu na Ukrajinu se opírá pouze o vysvětlení podané v rámci správního řízení, nezohledňuje však, že správní orgán prvního stupně se stěžovatelky na tuto okolnost zvlášť nedotazoval. Skutečnost, že stěžovatelka nepožádala o mezinárodní ochranu hned při první příležitosti, nemůže vést k paušálnímu odmítnutí jejích obav. Citaci z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. května 2017 č. j. 10 Azs 85/2017-37 o situaci v Dněpropetrovské oblasti považuje stěžovatelka za vytrženou z kontextu a sama odkazuje na dle jejího názoru mnohem přiléhavější judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 - 87 a rozhodnutí sp. zn. 4 Azs 197/2016).

[8] Žalovaný označil námitky stěžovatelky za neopodstatněné. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2014, č. j. 9 Azs 107/2014 - 43, považuje dobu, po niž nebude stěžovatelce umožněn vstup na území členských států Evropské unie, za přiměřenou. Stěžovatelka byla zjevně připravena cestovní doklad s pozměněnými údaji používat i nadále, což dokládá její záměr odjet na dovolenou do Egypta a zase se vrátit. Městský soud se žalobními námitkami zabýval dostatečně a zohlednil individuální okolnosti stěžovatelčina případu.

[9] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného na vědomí stěžovatelce, která nevyužila svého práva podat k němu repliku.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] Pokud jde o námitku, že se městský soud nijak nevypořádal s návrhem stěžovatelky na doplnění dokazování spisem o její žádosti o mezinárodní ochranu, zjistil Nejvyšší správní soud ze zvukového záznamu pořízeného na jednání dne 3. května 2018, že samosoudkyně městského soudu vyhlásila na tomto jednání usnesení, jímž tento návrh zamítla s odůvodněním, že podklady shromážděné žalovaným ve správním řízení považuje za dostatečné a pro doplnění dokazování není důvod. Ačkoli by bylo zajisté vhodné, aby byla tato okolnost zmíněna i v konečném rozhodnutí, vzhledem k tomu, že při jednání byl přítomen zástupce stěžovatelky, nepovažuje Nejvyšší správní soud toto pochybení za tak závažné, aby bylo samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Totéž lze říci o způsobu, jakým městský soud vypořádal výtky stěžovatelky vůči závaznému stanovisku o možnosti jejího vycestování. Odůvodnění napadeného rozsudku je v tomto směru sice velmi strohé, lze z něj však dovodit, že městský soud tvrzené obavy stěžovatelky nepovažoval s ohledem na dosavadní judikaturu k bezpečnostní situaci na Ukrajině za překážku jejího správního vyhoštění, nadto její tvrzení vyhodnotil z velké části jako účelová, přičemž tento závěr odůvodnil ve zcela dostatečném rozsahu. Nejvyšší správní soud jen doplňuje, že zpráva Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky byla založena ve správním spise v době, kdy do něj zástupce stěžovatelky nahlížel, a mohl se s ní tedy seznámit, stejně jako se všemi ostatními podklady pro rozhodnutí žalovaného.

[12] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, prokáže-li se cizinec při pobytové nebo hraniční kontrole při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů uvedených v § 116 písm. a), b), c) nebo d)*. Podle § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců se cestovní doklad pro účely tohoto zákona považuje za neplatný, *jestliže obsahuje nesprávné údaje nebo neoprávněně provedené změny*.

[13] Stěžovatelce bylo uděleno tzv. schengenské vízum typu C, což je oprávnění udělené členským státem Evropské unie pro *průjezd přes území členských států nebo předpokládaný pobyt na tomto území, který nepřesáhne tři měsíce během jakéhokoli šestiměsíčního období ode dne prvního vstupu na území dotyčných členských států* [článek 2 odst. 2 písm. a) ve spojení s přílohou VII nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex)]. Podle článku 29 odst. 1 vízového kodexu se vytištěný vízový štítek s potřebnými údaji připojí do cestovního dokladu, a to na první stranu, na níž nejsou žádné záznamy nebo otisky razítek, přičemž je třeba štítek přesně srovnat s okraji stránky cestovního dokladu a vlepit jej pokud možno co nejblíže k jeho okrajům (příloha VIII vízového kodexu).

[14] Z citovaných ustanovení vízového kodexu však nevyplývá, že by se vízový štítek stával součástí cestovního dokladu. Nic podobného nelze dovodit ani z ustanovení zákona o pobytu cizinců týkajících se dlouhodobých víz (srov. především § 58 citovaného zákona).

[15] Podle § 108 odst. 1 písm. b) ve spojení s odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za cestovní doklad pro účely tohoto zákona považuje veřejná listina vydaná cizím státem ***za účelem cestování do zahraničí,*** *pokud z hlediska jejího provedení a jazyka, v němž jsou uvedeny údaje, odpovídá mezinárodním zvyklostem, její územní platnost zahrnuje území* [České

republiky] *a lze z ní zjistit a) údaje o státním občanství cizince, b) údaje o jeho totožnosti, c) fotografii držitele, d) údaj o době platnosti* (zvýraznil Nejvyšší správní soud). Cestovní doklad je tedy listina opravňující svého držitele opustit území státu, jehož je občanem (srov. shodně § 2 odst. 1 zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech, ve znění pozdějších předpisů), nikoli ke vstupu a pobytu na území jiného státu (i když opuštění jednoho státu většinou znamená zároveň vstup do jiného státu). Takovou funkci naopak má vízum, jehož existenci je osvědčena vlepením vízového štítku do cestovního dokladu (k povaze vízového štítku jako osvědčení viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2010, č. j. 2 Ans 1/2009 - 71, č. 2114/2010 Sb. NSS ze dne 18. srpna 2015, č. j. 2 Azs 12/2015 - 64, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. listopadu 2016, č. j. 48 A 78/2016 - 20).

[16] Ačkoli jsou vízové štítky fakticky součástí cestovních dokladů, neboť jsou do nich zpravidla vlepovány, jedná se o samostatný doklad s odlišným účelem. O tom, že jde o souřadné pojmy, svědčí např. ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců („*Policie odepře cizinci vstup na území, jestliže ... b) předloží padělaný nebo pozměněný cestovní doklad, vízum nebo povolení k pobytu*“; zvýrazněno Nejvyšším správním soudem). Nejvyšší správní soud proto nemůže přijmout konstrukci žalovaného (kterou bez hlubší analýzy převzal městský soud), že vízový štítek je součástí cestovního dokladu, resp. že pojem cestovní doklad zahrnuje i vízové štítky, jež jsou do něj vlepeny. Správný je naopak výklad stěžovatelky, že smyslem a účelem § 119 odst. 2 písm. b) bodu 2 ve spojení s § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců je ukončit pobyt těch cizinců, v jejichž cestovních dokladech jsou nesprávné nebo neoprávněně změněné takové údaje, které tvoří definiční znaky cestovního dokladu a které způsobují jeho neplatnost. Půjde především o údaje vyčtené ve výše citovaném § 108 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy údaje o státním občanství a totožnosti držitele a údaj o době platnosti cestovního dokladu. Nelze sem však zahrnout fotografii držitele cestovního dokladu, na niž pamatuje samostatně § 116 písm. e) zákona o pobytu cizinců [na který však neodkazuje § 119 odst. 2 písm. b) bod 2 tohoto zákona; nesrovnalosti ohledně fotografie tudíž nebudou důvodem pro uložení správního vyhoštění podle tohoto ustanovení].

[17] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán i městský soud aplikovaly na posuzovaný případ nesprávné zákonné ustanovení, neboť v této věci nebylo možné uzavřít, že stěžovatelka při hraniční kontrole předložila neplatný cestovní doklad. Na druhou stranu stěžovatelka nezpochybňovala, že byla naplněna hypotéza § 119 odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tedy že pobývala na území České republiky neoprávněně bez platného víza. Podmínky pro uložení správního vyhoštění stěžovatelce jsou tak sice splněny i nadále, napadený rozsudek a správní rozhodnutí však nemohl Nejvyšší správní soud ponechat v platnosti proto, že stěžovatelka naplnila skutkovou podstatu méně přísného zákonného ustanovení. Horní hranice doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se totiž snížila z původních pěti let na tři roky. Stěžovatelce byla přitom stanovena doba čtyř let, tedy více, než umožňovala maximální sazba podle správné zákonné kvalifikace.

[18] Vzhledem k tomu, že se žalovaný, popř. soud budou věcí zabývat znovu na základě správné zákonné kvalifikace, Nejvyšší správní soud, ctě zásadu procesní ekonomie, přezkoumá i úvahy městského soudu týkající se přiměřenosti správního vyhoštění a překážek vycestování stěžovatelky.

[19] Námitky stěžovatelky ohledně překážek vycestování (§ 179 zákona o pobytu cizinců) se soustředily především na bezpečnostní situaci na Ukrajině. Nejvyšší správní soud v tomto směru nepřehlédl, že stěžovatelka postupně upravovala svá tvrzení ohledně nebezpečí, jehož se v případě návratu do země původu obává. Zatímco správnímu orgánu prvního stupně sdělila pouze, že se na Ukrajině stále válčí, pořád tam probíhají nějaké vojenské akce a stěžovatelka se o sebe bojí (přičemž výslovně uvedla, že je to jediný důvod, proč se nemůže vrátit), v odvolacím řízení začala tvrdit, že se obává „*násilí ze strany orgánů ukrajinské veřejné moci, zejména ze strany příslušníků ukrajinské armády, popřípadě ze strany paramilitárních skupin s touto ukrajinskou armádou propojených (které působí za frontou), a to z důvodu mé ruskojazyčnosti, popřípadě příslušnosti k východní části Ukrajiny (což může v očích ukrajinských nacionalistů zakládat podezření ze separatismu.*“ V tomto směru nelze městskému soudu vyčítat, že tvrzení stěžovatelky vyhodnotil – vzhledem k jejich proměnlivosti – jako účelová.

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za případ tzv. „totálního konfliktu“, „*neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá*“ (usnesení ze dne 15. ledna 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17; srov. též například rozsudek ze dne 22. listopadu 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26, či usnesení ze dne 25. července 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 - 39). V případě konfliktu, který nemá charakter totálního konfliktu, musí cizinec „*prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. března 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Stěžovatelka pochází z města Nikopol v Dněpropetrovské oblasti, které je od Doněcku a Luhansku, kde leží ohnisko střetů, dostatečně vzdálené a stěžovatelce tak žádné bezprostřední nebezpečí spojené s tímto konfliktem nehrozí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. května 2017, č. j. 10 Azs 85/2017 - 37, či ze dne 24. května 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 - 27).

[21] Co se týče stěžovatelčiných – velice obecně vyjádřených – obav z postihu ze strany paramilitárních skupin propojených s ukrajinskou armádou, nepovažuje Nejvyšší správní soud za přiléhavý svůj rozsudek ze dne 31. května 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 - 87, na který stěžovatelka odkazovala; v tehdejším případě stěžovatelé tvrdili, že již byli vystaveni špatnému zacházení ze strany neoznačených ozbrojenců. V rozsudku ze dne 25. ledna 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 - 94, zase Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy stěžovatelky (osamělé ženy bez mužské ochrany) vyjádřily poměrně konkrétní obavu ze sexuálního násilí ze strany vojáků navrátivších se z fronty. Stěžovatelka oproti tomu neuvedla žádnou (svou či cizí) konkrétní zkušenost, na jejímž základě by bylo možné její obavy považovat za opodstatněné. Z podkladů, na jejichž základě potvrdil ministr vnitra závazné stanovisko o možnosti vycestování stěžovatelky, rovněž nevyplývá žádné konkrétní nebezpečí pro rusky mluvící osoby v Dněpropetrovské oblasti. V závazném

stanovisku je naopak uvedeno, že *„podle dostupných informací na Ukrajině existuje dostatek právních norem a prostředků, aby se jmenovaná mohla před takovým případným negativním jednáním ochránit.*“ Možnost vyhledat na Ukrajině ochranu před trestnou činností či porušováním práv a svobod, potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. května 2018, č. j. 6 Azs 67/2018 - 29). Opět je třeba zdůraznit, že stěžovatelka netvrdila, že by pro ni ochrana před trestnou činností poskytovaná ukrajinskými státními orgány nebyla dostupná. Žalovanému tedy nelze vyčítat, že poměrně obecná tvrzení stěžovatelky vypořádal v podobně obecné rovině zaměřené na situaci na Ukrajině (v Dněpropetrovské oblasti) jako celku. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. června 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75, obecná tvrzení o pronásledování v domovské zemi z důvodu odlišné národnosti (či příslušnosti k určité jazykové skupině), nemohou stačit pro závěr o nemožnosti návratu cizince do země původu. Žalovaný též zcela správně vyzdvihl okolnost, že stěžovatelka neměla původně v úmyslu požádat v České republice o mezinárodní ochranu, což tvrzení o nebezpečí, které by jí mělo na Ukrajině hrozit, značně zpochybňuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2014, č. j. 9 Azs 107/2014 - 43).

[22] Lze tedy uzavřít, že bezpečnostní situace na Ukrajině nebrání správnímu vyhoštění stěžovatelky.

[23] Nejvyšší správní soud nicméně shledal důvodnou námitku, že žalovaný se měl zabývat otázkou, zda stěžovatelka věděla o pozměněném datu platnosti svého víza, respektive zda takto pozměněné vízum užívala zaviněně. (Ne)existence zavinění na straně stěžovatelky a jeho konkrétní forma by sice nemohla zvrátit závěr o tom, že jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, mohla by se však promítnout do délky doby, po niž nebude stěžovatelce umožněn vstup na území členských států Evropské unie, respektive do úvahy, jak dlouhý zákaz vstupu je přiměřený v kontextu všech okolností stěžovatelčina případu. V tomto směru by mohlo být relevantní především to, zda se stěžovatelka mohla oprávněně domnívat, že její vízum je platné dva a půl roku (od 1. června 2016 do 30. listopadu 2016). Na straně druhé je třeba poznamenat, že zákon sice na padělání nebo pozměnění údaje ve vízu samostatnou skutkovou podstatou ve výčtu důvodů pro udělení správního vyhoštění nepamatuje, správní orgány by však tuto okolnost mohly hodnotit jako přitěžující.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že ve věci stěžovatelky nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť neoprávněně pozměněný údaj o době platnosti víza nezakládá neplatnost cestovního dokladu. Jelikož tuto otázku posoudil chybně jak městský soud tak žalovaný, zrušil Nejvyšší správní soud nejen rozsudek městského soudu [§ 110 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], ale i rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.] a zároveň vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm žalovaný opětovně rozhodne o správním vyhoštění stěžovatelky – tentokrát však jen podle § 119 odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců – a zároveň odůvodní délku doby, po niž nebude stěžovatelce

umožněn vstup na území členských států Evropské unie i s ohledem na to, zda stěžovatelka pobývala v České republice neoprávněně bez víza vědomě, popřípadě úmyslně.

[25] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[26] Procesně úspěšná stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem učinil právní zástupce stěžovatelky čtyři úkony právní služby: převzetí a příprava právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepis a podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání dne 3. května 2018 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatelky jeden úkon právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinila pět úkonů právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč, k níž je podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, celkem tedy 17 000 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky není plátcem daně z přidané hodnoty, jedná se o konečnou výši jeho odměny. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[27] Žalovaný ve věci neměl úspěch, náhrada nákladů řízení mu tudíž nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu